

KISS JUDIT ÁGNES

„... ébren maga van csak az egy szerelem...”

Első körben még jó ötletnek tűnt
föladni érted a halhatatlanságom:
„Mindent a szerelemért!” –
Egy ilyen romantikus giccsnek
mekkora súlyt adhat az elmúlás.
De hogy ez az arasznyi lét
se lehet elég rövid, hogy meg ne bánjam!

Pedig ki döntött volna másképp akkor,
mikor az egyik út az áldozat,
a másik a szakítás? Mindnyájunkban
él egy ősi történet, hogy megéri,
és soha nem valljuk be a kudarcot.
Mosolygok. Viszem méltósággal
a testi romlást. Csak a zuhany alatt
szoktam bőgni, aztán
szárazra törlöm az arcom.

Nézem, ahogy alszol, és nem érzek semmit.
A dolog úgy lett volna szép, ha előbb
halok el, mint a szerelem,
amiért odadobtam... mindegy.
Ég a kislámpa, nézem, ahogy alszol.
A döntés persze nem visszafordítható.

Megadással

Úgy volna jó meghalni is,
ahogy a gyermekedet várod.
Azzal a beletörődéssel,
azzal a szelíd megadással,
tudván, hogy a test csak egy eszköz,
mit át kell adni erre-arra,
életcélra és halálcélra,
mert rajta át jöhet a kezdet,
s rajta keresztül jöhet vég is –
Félsz mindkettőtől. Tűröd mégis.

